

ATEŞTE YANMAYANLAR

Nureddin Yıldız'ın 17.04.2011 tarihli (141.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim

Elhamdulillahirabbilalemin vesallallahu vesellem ala seyyidina Muhammed ve alâ âlihi ve sahabihi ecmain

Kur'an'da geçen peygamberler, insanlık için örnek oldukları bilinerek okunmalı

Değerli kardeşler,

Rabbimizin Kur'an'ında anlattığı, bilhassa Peygamberlerine ait olayları, bir Peygamberin insanlık için örnek olduğunu bilerek okuyup anlamak lazım.

Allah-u Teâlâ bir yandan Peygamberlerini sevdiğini ve koruduğunu, örnek gösterdiğini söylüyor. Özellikle de iki kişiyi, Peygamberler arasından iki Peygamberi bu örneğin de zirvesine çıkarıyor. **Sevgili Peygamberimiz aleyhisselatu vesselamı "sizin için güzel bir örnektir" diyor. Sonra da onun büyük dedesi İbrahim aleyhisselam'ı iyi bir örnektir diye karşımıza çıkarıyor.**

Allah- Teâlâ "örnektir sizin için" dediği Peygamberleri ve özellikle mesela bu iki Peygamberi, sadece namaz kılarken secdeyi nasıl yapacağımızı bakıp görmemiz için mi örnektir? Böyle söyleye bilir miyiz? Peygambere bakıyorsun secde nasıl yapıyor sen de öyle yapıyorsun, böylece örnek almış oluyorsun. Israrla Kur'an'ı Kerim Peygamberleri öne çıkarıyor. Bu Peygamberlerin öne çıkarılışını da hem dille "bunlar sizin örneğinizdir" diye gösteriyor Allah. Sonra da kiminin doğumundan, kiminin çocukluğundan kiminin de Peygamberlik görevinden, kiminin eşleriyle ilgili ilişkilerinden, bir başkasının toplumuyla olan mücadelesinden, bir başkasının Allah korkusundan, öbürünün hastalığından sürekli örnekler veriyor. Neredeyse Kur'an'ı Kerim'de açtığımız her üç sayfadan bir tanesinde Allah'ın Peygamberler üzerinden verdiği bir örnek vardır. Biz çocuklarımızın okuyup anlamaları için "Çocuklara Peygamber Kıssaları" diye kitap bastırdığımız gün sürünmeye başlamıştık zaten. Hangi Peygamber'in kıssası -Yusuf aleyhisselam 'ın kuyu hikâyesi de olmak üzere- hangi Peygamberin kıssası çocukların anlayacağı düzeydedir. Büyükler olarak biz bile "uçuk" gördüğümüz için bu olayları tuttuk çocuk olayı diye, çocuklara Peygamber hikâyeleri diye anlattık. Fil kıssası bile çocukların anlayabileceği bir şey midir? Çizgi filmini bile izlemesi zordur onun.

Kur'an kıssaları, namazı anlatan, haccı anlatan ayetler gibidir.

Kur'an'ımız:

1) Ders kitabıdır.

2) Bizim ders kitabımızdır. Çocuklar henüz imanla mükellef olmadıkları yaşlarda Kur'an'dan ne anlayacaklar? O kıssaları nasıl yorumlayacaklar?

3) Allah "dikkat edelim, hayatın sırlarını, imanın inceliklerini" öğrenelim diye bu kıssaları anlatıyor.

Bir Nuh aleyhisselam dokuz yüz elli senede dokuz tane olayla mı karşılaştı? Dokuz yüz tane mi olayla karşılaştı? Bunlardan sadece Allah-u Teâlâ bir iki tanesini örnek olarak bize sunuyor. Lut aleyhisselam yıllarca Allah'a davet eden biri olarak, hayatından bir iki paragrafı

Allah bize anlatıyor. Bize lazım olan ve bizim muhakkak ham madde olarak kullanıp kendimize, Allah'a davette, çocuklarımıza ders malzemesi olarak çıkarmamız gereken konuları Allah önümüze koyuyor. **Tekrar vurguluyorum Kur'an da ki kıssalar özellikle Peygamberlere ait kıssalar; kardeşler kesinlikle namazı anlatan, haccı anlatan ayetler gibidir.**

Bir Müslüman Allah'ın haccı anlatan ayetlerini dinlediğinde, orucu anlatan ayetlerini dinlediğinde ne hissediyorsa, nasıl kendine pay çıkartıyorsa, İbrahim aleyhisselam'ın ateşe atılmasına dair olayı Kur'an'dan dinlediğinde de aynı şeyi çıkartamıyorsa; yani "namaza dikkat edin, namazın hakkını verin" şeklindeki ayetten "Müslüman olarak Rabbim bana tembih etti" deyip nasıl pay alıyorsa Müslüman, İbrahim aleyhisselam'ı Nemrut'un ateşe attırdığını ve orada İbrahim aleyhisselam'ın yanmadığını anlatan ayetten de "Rabbim burada bana bir şey söylüyor" diyemeyen, Kur'an'ı anlamıyor! Kur'an'ı anlamıyor! Kur'an'ı anlamıyor! Kur'an'ı anlamayan Allah'ı nasıl anlar? Onun teheccütte gözyaşı kimi kandırır? Onun haccı kimi ikna eder? O faiz dayanağına, faiz dayatmasına nasıl tahammül edecek, o zinaya nasıl tahammül eder? İbrahim aleyhisselam'ın ateşe atılışını bir zalimin bir Peygambere işkencesi olarak gören, bir şey anlayamaz, o iblisi tanıyamaz. O Nemrut'u asırlar öncesinde yaşamış despot bir kral olarak zanneder. Hâlbuki Nemrut onun apartmanında, onun odasında, onun mutfağında, Nemrut onun kafasında, Nemrut onun kalbinde bulunan birisi. O ateş hiç sönmüş ateş değildir. O ateş asırlardan beri yanıyor. O ateş "ben bu çamurdan yarattığın adamın önünde secde eder miyim?" diyen şeytanın tutuşturduğu ateştir. Kıyamete kadar yanacak o. Sadece Allah kim için bu ateş "yakmasın bunu" diye murat ettiyse ya da "kim Allah'a sığındıysa o kurtulacaktır." diye ders anlayamayan Kur'an'ı sadece cenazelerde, matemlerde ve açılışlarda, kutlu doğum açılışlarında tören için okunan bir kitap olarak görür. Onun istifade edeceği Kur'an'ı indirmemiştir Allah-u Teâlâ, öyle bir Kur'an ortada yok zaten.

Kur'an hikaye, masal kitabı değildir.

Biz bir hakikati perçinleyelim kardeşler!

Evet, Kur'an'ımız, Evet Kur'an'ımız bir toplantının açılışında, ortasında, kapanışında; başında, dibinde okunmak içindir. Evet, başımıza bir felaket geldiğinde, bir cenazemiz olduğunda elbette Kur'an okuyup rahatlayacağız. Elbette bunalan ruhlarımızı Allah'ın kitabıyla serinleteceğiz, elbette böyle olacak ama istifade etmek için, ama okuduğumuzu anlamak için, ama "Rabbim demek bana böyle diyor" diye bir sonuç çıkarmak için; eğer bizim çıkardığımız sonuç sadece okuyan okuyucunun sesine vereceğimiz puandan ibaret ise vay halimize! Vay halimize o zaman! Biz on Kur'an dinliyoruz, mesela on hafızı dinledik, on okuyucu dinledik diyelim şu bir numara, bu dört numara, bu altı numaraydı diye sadece okuyanları değerlendirdiysek başkasının içtiği serin suyun soğukluk derecesini ölçmüş gibi olduk biz. Kur'an bunun için mi indi? Kur'an bizi Rabbimize kavuşturacak bir araç değil mi? Kur'an, "hiç yoldan sapmayalım, hep Rabbimizle baş başa kalalım" diye inmedi mi? **Bunun için kardeşler Kur'an'da hikâye yoktur. Kur'an hikâye kitabı değildir. Kur'an'da çocuklara anlatılacak hikâye yoktur. Kur'an baliğ, reşit, yani akli başında, mükellef sabah namazına kalkmakla, zekât vermekle, oruç tutmakla mükellef düzeyde insanların kitabıdır. Bunun içinden, bu büyük kitabın içinden çocuk masalları çıkaramaz kimse. Bunu hiç kimse**

yapamaz. Çocuk masalı yok. Yusuf aleyhisselam'ın kıssası baba kıssasıdır. Babaların dinlemesi gereken bir kıssadır. Nuh aleyhisselam'ın kıssası, Allah'a daveti dert edinenlerin kıssasıdır. O da babaların kıssasıdır. Büyüklerin kitabı, büyük bir kitaptır Kur'an-ı Kerim. Bu hakikate teslim olalım. Evet, çocuklarımıza da Kur'an'dan öğretiriz ama çocuklara yıkıp bırakmayız Yusuf aleyhisselam kıssasını. Çocuklar için değil, büyükler için. İman edenler için. Derdi cennet olan için. Cehennemden korkanlar içindir.

Bu hakikatlerden sonra Peygamberlere ait bir ayrıntıyı da gündeme getirelim kardeşler. Allah %100 kaç Peygamber gönderdi bilmiyoruz. Ama 124.000 civarında Peygamber gönderdiğine dair bilgilerimiz var. Çok sahih bilgiler olmadığı için kesin bir 124.000 demiyoruz. Ama ortalama 100.000 den fazla, Allah Peygamber gönderdi. Bunlardan üç yüz kadarını Resul olarak gönderdi. Yani elinde kitabı olan ve kendisine Şeriat verilen Peygamberler olarak yani bu 124.000 rakamından üç yüz on küsur kadarı en üst düzeyde, en üst düzeyde birinci dereceden Peygamberler. Bu üç yüz Peygamberin içinden de Kur'an'dan izlediğimiz kadarıyla beş Peygamberi çok sevdiğini ve onları çok yüksek makamlara çıkardığını söylüyor Allah-u Teâlâ. Bu beş Peygamberin şeksiz ve şüphesiz birincisi Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'dir. İkincisi Nuh aleyhisselam'dır. Üçüncüsü İbrahim aleyhisselam ve dördüncüsü Musa aleyhisselam, beşincisi de İsa aleyhisselam'dır. Bu beş peygamberi de Allah-u Teâlâ daha ötesi olmayan makamlara çıkarmış, beşinin başına da Muhammed aleyhisselam'ı en büyük olarak koymuştur. Bu şekilde iman ediyoruz. **İmanımızın altı temel esasından bir tanesi budur.**

İbrahim aleyhisselam'a bakıp Allah'ı bulmaya mecburuz

Bu beş büyük Peygamberin her birinin kendine göre farklı bir meziyeti var.

Peygamber aleyhisselam efendimizin meziyetlerini, farklılıklarını o sultanların sultanı oluşunun nedenlerini üç aşığı beş yukarı biliyoruz.

Nuh aleyhisselam'ı biliyoruz. Değişik bir usulden, farklı, farklı bir sabır çeşidinden Allah'ın büyük kullarından oldu.

Musa aleyhisselam'ı biliyoruz. En şirret milletin peygamberi olarak en büyük eziyetlere katlandı.

İsâ aleyhisselam'ı biliyoruz. Sevgili anacağının büyük mucizelerle onu doğurduğu bir peygamber olarak ve O da Musa aleyhisselam'ın peygamber olduğu şirret milletin üzerine gelmiş yeni bir peygamber olarak ve her türlü eziyete tahammül eden biri olarak Allah-u Teâlâ'nın yükselttiği makamın hakkını verip, içini dolduranlardan oldu.

Bir de İbrahim aleyhisselam var kardeşler. İbrahim aleyhisselam hem bu beş büyük peygamberden biri, hem Resulullah sallallahu aleyhi vesellem efendimizin sulbünden gelmesiyle şereflendirilmiş birisi. Allah-u Teâlâ'ya yaptığı dualardan biri olarak, soyunun Peygamber soyu şeklinde devam etmesini istedi, Allah da bu duayı kabul etti. O'nun istediğinden fazlasıyla kabul etti hem de. Onun çocuklarından İsrail oğullarının peygamberleri devam edecek tarzında bir dua yaptı o, Allah-u Teâlâ Muhammed aleyhisselam'ı onun torunu olarak yarattı. İbrahim aleyhisselam mücadelesi yani peygamberliğinin hakkını vermek için yaptığı mücadele çocuk hikâyesi denemeyecek kadar

bizim anladığımız tarzda hikâye, kıssa denemeyecek kadar müthiş olaylarla dolu, mucizelerle dolu bir hayattır. **Biz İbrahim aleyhisselam üzerinden bugün, yarın, kıyamet gününe kadar ders çıkarmaya ve İbrahim aleyhisselam'a bakıp Allah'ı bulmaya mecburuz.**

Zaten kitabımız Kur'an'da Nuh aleyhisselam'ı anlatıyor, "bakın; bana gelin." diyor. Nuh aleyhisselam sadece bir aynadır. İdris aleyhisselam sadece bir aynadır. Musa aleyhisselam sadece bir görüntü yansıtan araçtır. Allah-u Teâlâ Musa aleyhisselam'a veya İsa aleyhisselam'a "tapının" demiyor. "Onları kutsal hale getirin" demedi. Hiç kimseye böyle bir şey demedi Allah. "İsa'ya tapın" demiş değil; "Bakın İsa'ya, bana gelin" demişti. Çünkü İsa'sı, Musa'sı, İbrahim'i, Muhammed'i, Nuh'u, Lut'u, İdris'i, Şit'i, Âdem'i Allah'ı gösteren aynadır. Onlar tapınılacak kimseler değil. Onlar da beşer, onlar da insan, onlar da anadan doğdular ve fani dünyada toprağın altına geçtiler. **Onlar kendilerine ibadet edilen kimseler, makamlar değil ibadetin nasıl olacağını gösteren öğretmendirlere. Bu nedenle İbrahim'e bakıp Allah'ı bulmak zorundadır Mü'min.** İbrahim'i de sadece namazda, secdede, rükûda kesinlikle göremezsin, yetmez o kadar. İbrahim, Musa, İsa aleyhimusselam sadece namaz mı kıldılar? Onlar sadece namaz dini mi getirdiler? Nerede Nemrut'un önüne dikilenler? Nerede Firavun'un karşısına dikilen? Nerede elinde kılıçla dolaşan Davud? Hani krallık kurup krallığını Allah'ın Şeriat'ına hizmete sunan Süleyman? Peygamberler bize sadece gece teheccüde kalkmayı, akşam güneş batarken güneşe bakıp "Ne büyüsun Rabbim" demeyi öğretmediler; onunla eğitime başladılar. Güneşe bakıp, aya bakıp, yıldızlara bakıp Allah'ı bulmak İbrahim'in gençlik dönemine ait macerası! Onunla yola çıktı İbrahim. Aya baktı, güneşe baktı, yıldızlara baktı: "akşam sönen şeyden ilah mı olur?" dedi. Böylece Allah'ı buldu. **Nemrut'un karşısına dikildiğinde güneşle dikilmedi! Ayla, yıldızla dikilmedi. O güneşten geçip getiren imanıyla Nemrut'un karşısına dikildi.**

İbrahim aleyhisselam'dan dersler

Kardeşler,

İbrahim aleyhisselam'ın en önemli özelliği, yaşadığı dönemde; 1-kendisi 2-hanımı Sare 3-amcasının ya da abisin oğlu yani yeğeni Lut aleyhisselam yeryüzünde tek başlarına kalmış üç Mü'min'dir bunlar. İbrahim aleyhisselam'ı tanımaya çalışıyoruz. İbrahim aleyhisselam'dan ders çıkarıyoruz ve biraz sonra bugünün İbrahimlerini, bugünün yanan ateşinde yanmayanları göreceğiz. Ama önce "İbrahimlik nasıl bir şey? Ateşe atılmadan önce İbrahim nasıl olur insan?" önce onu göreceğiz. 1-İbrahim 2-Hanımı Sare 3-Abisinin oğlu Lut.

Yeryüzünde Babil diye bir medeniyet var, krallıklar var. İnsanlık yeryüzünde saltanatlar kurmuş ve üç kişisiniz sadece... Allah diyen üç kişi var yeryüzünde. **İbrahimlik mücadelesinin birinci basamağı "Şu dünyada üç insan kalmaya razı olmaktır."** Birinci basamak budur. Kalabalık olunca, kitleler çoğalınca iman etmek İbrahimliğin alt basamaklarında. İbrahim olmak için onlar gerekmiyor. Ya da öyle İbrahim olunamıyor. Tekrar ediyoruz İbrahim aleyhisselam yeryüzünün üç Mü'mininden biriydi. Üç Mü'mininden biri olarak mücadeleye girdi. Ve yüzde yüz müşrik, putperest asla Allah tanımayan, kendi yonttuğu putlara tapınan bir babanın çocuğu olarak doğdu. Ve putperest olmayanın hakkında her türlü idamın anında uygulandığı, putperest olmayana hayat hakkı verilmeyen bir yönetimin vatandaşı olarak doğdu. İbrahim aleyhisselam ne ailesinden yani anne-

babasından ne de toplumundan ne de siyasetten rahat edemeyeceği bir toplumun içinde, bir ortamda yaratıldı. **Üç kişiydiler: İbrahim, hanımı ve yeğeni. Üç kişi Allah'a doğru yürüdüler. Ve bu üç kişiyi Allah biri bitmeden öbürünü koyacak şekilde, zorluklarla sürekli denedi.** Yani bunlar Allah'ın üç seçilmiş kulu, bunların çekirdek olma durumu var. Yani üç kişi bunlar koca dünyada "Allah" deyip secde eden başka insan yok. "Bunlara da sürekli Cebrail aleyhisselam geliyor. Bunları hep arkadan promosyonla destekliyor ve hep böyle İbrahim olaylardan kurtuluyor!" Öyle olmadı İbrahim aleyhisselam'ın işi. Hicretten hicrete gitti. Bugün bizi bunaltan aile sıkıntılarını yaşadı. Üç Müminden biri, dördüncü Mü'mini sür bu topraklardan diye baskı yaptı, sürmek zorunda kaldı. **İbrahim aleyhisselam, "imanın bedelini bir insan hangi şartlarda öder?" diye soru sorulsa onun en güzel cevaplarını vermiş bir Allah dostudur.** Bunun için Kur'an'ımız ve hadisi şeriflerin birleşiminden Allah'ın iki insanı dostum diye seçtiğini görüyoruz. Birisi şüphesiz Resulullah sallallahu aleyhi vesellem efendimizdir. Diğeri de İbrahim aleyhisselam 'dir. Halilullah-Allah dostu. Musa aleyhisselam 'da Allah'ın dostuydu şüphesiz, düşmanı değildi. Ama bu paye bu büyük unvan sadece İbrahim aleyhisselam 'a ve Resulullah sallallahu aleyhi vesellem efendimize verildi.

Allah dostu nasıl oldu İbrahim?

Evela kardeşler,

- 1) **İbrahim aleyhisselam aklını çok iyi kullandı. Yıldızlara bakarak Allah'ı buldu. Yıldızlara bakıp yıldızlara tapınmadı. Yıldızlara baktı. Faninin faniyi yönetemeyeceğini, faninin peşinden gidilmeyeceğini akıyla anladı. Çocukluğu bile akıllı geçti.**
- 2) **Tek başımayım, sessiz kalayım demedi. Tek başımayısam bu görev sadece bana düştü diye düşündü.**

Ne yaptı? Babasıyla mücadele etti. "Yapma baba" dedi. "Bu yaptığınız putlara tapınmak, insanın yapacağı iş değil" diye uyardı. Başta babası olmak üzere, babası başta olmak üzere bütün putperestler İbrahim aleyhisselam'ın karşısına dikildiler. O da yapabildiğim budur diye putlarla mücadele etti. Ne yaptı? Bir bayram gününde yani devlet bayramı gününde diyelim ki herkesin putlardan uzak olduğu bir ortamda bir baltayla putları parça parça etti. Bu onun hayatında ilk şirkle, Allah'ın karşısına asi olarak dikilenlerle mücadelesinin ilk basmağı, ilk adımı oldu. Tek bir putu bıraktı. Yani put hanenin yüz putundan doksan dokuzunu kırdı birini bıraktı diyelim. Bunu hemen anladılar tabi, "bunu yapsa yapsa şu çocuk yapmıştır" dediler. Daha delikanlı çünkü o. "Çağırın onu" dediler "bunu sen mi yaptın?" –bildiğiniz bir olay hani çocuklarımıza anlatıyoruz ya, çocuk kıssası var ya hani çocuk kıssası!- "Bu büyüğü yapmıştır" dedi. Baltayı da götürüp onun üstüne koymuş. "Yahu bu nasıl kırsın bunu nihayetinde bu taştan yapılmış put" diye kendilerini savundular. "Yok canım yapamaz olur mu daha arkadaşlarına balta kaldıramayan, kendisini koruyamayan ilah olur mu? Bunlar sizin ilahınız değil mi? Kendisini savunamaz mı? Bak bu kendisini savunmuş. Kavga etmişler, öbürlerini kırmış bu." Şeklinde kendisini savunmuş. Tabi esas derdi onun işi putlara yıkmak değil. Onların aklını zorlayıp iman etmelerini teşvik edecek. "Bunlar hakikaten kendilerini bile savunamıyor, biz niye bunlara tapınıyoruz?" demelerini

bekliyor. Tam tersi oldu O'nun (İbrahim aleyhisselam 'ın) yaptığını anladılar, O da "ben yapmadım" diye alenen söylemedi. "Bu yapmıştır" diye alay etti onlarla.

Neticede İbrahim aleyhisselam'a tarihteki en büyük cezayı verip putlarını onurlandırmayı düşündüler. Düşündüler ki "öyle bir ceza verelim ki bu ebediyen insanlığa ders olsun, putlar ebediyen onurlu kalsın" düşündüler. Allah da öyle düşündü "öyle bir ceza versinler ki İbrahim'e Allah'ın mucizesi, kudreti, peygamberlerini nasıl koruyup kolladığı ebediyen insanlığın zihninde kalsın. İnsanlık kıyamete gittiğinde, cennete cehenneme girdiğinde bile unutamayacağı kadar köklü, ağır bir ders olsun" Allah da istedi, şeytan ve adamları da istedi. Nemrut büyük kral, despot kral, tuttu bütün vatandaşlarının büyük bir meydanda, büyük bir ateş yakmalarını emretti. Aylarca! Aylarca! Aylarca! Odun toplandı! O kadar ki; mesela İbn-i Kesir'in anlattığında, yani Kur'an'dan almıyoruz İbn-i Kesir den anlatılan bir bölümde: Hanımlar hamile kaldıklarına bir adak yaparlarmış "Eğer bu çocuğum sağlam doğarsa ben İbrahim'in ateşine odun taşıyacağım" derlermiş. Demek ki bir kadının hamile kalıp çocuğunu doğuracağı zaman kadar odun toplanmış. Böyle yüz kamyon, iki yüz tur falan değil. Bir vadiye odun toplamışlar. İlk defa da insanlık mancınık yapmış. Şeytan bir haine mancınık yapmayı öğretmiş. Ve büyük bir mancınık yapmışlar. Çünkü ateşe yanaşmak mümkün değil.

Aylarca belki senelerce odun toplamışlar. Bunu tutuşturmuşlar, tutuşması haftalarca sürmüş -böyle büyük şehir gibi bir odun-. Mancınıkla İbrahim aleyhisselam 'ı ateşe atmayı düşünmüşler. Atmışlar da nitekim. Çocuklara anlattığımız hikâyelerden olduğu için iyi biliriz bunu. Çocuk hikâyeleri! İbrahim aleyhisselam o gün ateşe atıldı. Ve Nemrut İbrahim aleyhisselam'dan intikamını aldı aklınca. Putlarını korudu. Bu, şüphesiz Nemrut'un projesi değil şeytanın projesiydi. Şeytan yeryüzünde şirki putperestliği, Allah'ın dışında boyun bükülen siyasi, ekonomik ve toplumsal güçleri ayağa kaldırmak, İbrahim'in önünde galip hale getirmek istiyordu. Şeytanın planı buydu. Allah'ın planı da bunun üzerinden bu şeytanımsı güçlerin planları üzerinden Şeriatını, Dinini, Peygamberlerini, Azametini ebediyen bir daha unutulmayacak büyük bir projeye insanlığın gözleri önüne koymayı murat etmiştir Allah-u Teâlâ.

Şüphesiz, tereddütsüz teslimiyet ve Allah'ın verdiği karşılık

Kardeşler!

Defalarca bildiğimiz meselelerdendir. Kur'an'ı Kerim İbrahim aleyhisselam 'ın bu ateşe atılışına ait olayı, "hikâye midir? Doğru mudur? Yanlış mıdır?" diye herhangi bir tereddütte mahal bırakmayacak şekilde Kur'an ayetleriyle anlatıyor. Mancınıkla İbrahim'i ateşe attılar. O, büyük, günlerce tutuşturulan ateşin içine attılar. Ama İbrahim ateşe atılırken imtihan daydı. Başını açıp açmayacağını kızına sormuştu Allah-u Teâlâ. "Diploma mı, başörtüsü mü?" diye sormuştu. Orda İbrahim mancınığın üzerinde imtihana tabii tutuldu. Hal bu ki İbrahim o noktaya Allah için gelmişti. Hani diploma alıp Müslüman doktor olup Müslümanlara hizmet edecekti. Zaten gaye oydu okula giderken. Zaten onun için diploma alıyordu. Ama buna rağmen "diploma mı, ateş mi; sen mi, Allah mı; cennet mi, cehennem mi; şüphe mi, garanti mi?" testi mancınık hareket ettiğinde Cebrail aleyhisselam'ı karşısında buldu İbrahim aleyhisselam. Cebrail ona dedi ki: "İbrahim yardım istiyor musun, kurtaralım mı seni -diploma istiyor musun? İnsanlığa hizmet edeceksin, doktor olacaksın da bütün Müslümanların kadınlarının sorunları çözülecek ya hani!-" Dedi ki İbrahim aleyhisselam :

”Sana gelince senden yardım istemem. Eğer seni Allah gönderdiyse yardım gerekip gerekmediğini O biliyor zaten, ben niye isteyeyim?” dedi. Sonra da meşhur cümlesini söyledi. **İbn-i Abbas Resulullah sallallahu aleyhi vesellem ‘den naklettiğinde diyor ki “İlk defa şu meşhur Hasbunallah ve nimel vekil sloganını O, orada söylemiş.** Hasbunallah ve nimel vekil –Allah bize yeter, O ne güzel vekildir-. Ben Allah’ı vekil ettim, kurtaracaksa kurtarır, kurtarmayacaksa yakar! Eh İbrahim mancınıkta ateşin hararetine yaklaştığı yerde “Ben senin dinini savundum. Ben senin için ya Rabbi bu diploma ile insanlığa hizmet edecektim. Bu şirketi kurup Müslümanlara zekât dağıtacağım onun için faize bulaştım” demedi! Hasbunallah! Hasbunallah! Allah bana yeter! Ateşte de yeter, evde de yeter. İbadet ederken de Allah’ım benim O, azap görürken de benim Allah’ım O. Ana çocuğunu döver çocuk ağlarken “Ana” diye ağlar. Kul budur. Rabbi ona bela da verse, musibet de verse, imtihan da etse yine Rabbine kaçır. Biz Allah’tan Allah’a gitmeyi, Allah’tan Allah’a sığınmayı iman olarak öğrendik. Bunun müthiş örneğini Allah İbrahim aleyhisselam üzerinden bizlere gösteriyor.

Kardeşler!

İbrahim aleyhisselam ateşe düştü. Ama ateş onu yakmadı. Zayıf bir rivayette kırk gün ateşte kaldığı söyleniyor. Kırk gün, kırk gün ateş devam etmiş. Çünkü onlar, hamallar odun taşımaya devam ediyorlar bu arada. **Onların derdi İbrahim’i değil tevhidi, Allah demeyi yeryüzünden kaldırmak istiyorlardı. Öyle bir ceza vermek istediler ki, o ceza hatırlandıkça insanlık bir daha Allah demesin düşündü Nemrut. Ya da şeytan projeyi ona o şekilde inandırdı. Ama Allah’ta istedi ki “Bir daha Allah’ı tanımak isteyenler insanın altmış derece hararete bile dayanamayacak vücudunu senelerce toplanmış odunların içerisinde nasıl kılına bile zarar gelmeden sakladığını Allah görsün” diye istedi.** Bütün insanlık bunu anlasın, Allah’ın büyüklüğünü, azametini görsünler istedi. Diploması olmayanı aç bırakıp bırakmayacağını Allah’ın, faize bulaşmayanının da zengin olup olamayacağını anlasın insanlık istedi. Erkek sekreter varken kız sekreter kullananların daha zengin olmayacaklarını görsün Allah istedi. Bunun için “ateşe emretti” diyor Kur’an. Ateşe emretti, ateş İbrahim’e dokunmadı. Günler sonra ateş söndü. Eğer o rivayet doğruysa kırk gün sonra ateş söndü. Karşılarında secde eden İbrahim buldular! İbrahim’i yakamadılar. Ama Allah İbrahim’e buyurdu ki: “İbrahim bunlar artık bu mucizeden sonra iman edecek değiller –hani bu kadar büyük bir mucizeden sonra- “pes doğrusu yani İbrahim’in Rabbi haktır” demediler. Tam aksine kudurdular. Halbuki biz düşünürüz ki, şöyle Allah filan türlü azap gönderse her halde insanlar meyhanelerden çıkıp camilere koşar. Asla öyle değil kardeşler. Dayak atınca çocuklar düzeliyor mu? Niye Allah azap edince insanlar düzelsin ki? Düzelseydi Ebu Cehil düzelirdi. İşte Nemrut düzelirdi bu mucizeyi gözleriyle gördü Nemrut. Korumaları, hepsi secde eden İbrahim’i gözleriyle gördüler. Ama asla düzemedi.

Allah-u Teâlâ şu ateşe atılma imtihanına tabi tutulan İbrahim’e dedi ki –şimdi Irak topraklarında bu oldu, Babil krallığında.- “Al hanımını ve al yeğenini bu topraklardan hicret et” dedi. **Ateşten çıktıktan bir dakika sonra hicret imtihanıyla karşılaştı.** Çünkü sen yeryüzünde bir daha insanlığın duymayacağı, çok büyük bir mucizenin üzerinde gerçekleştiği bir insan oldun artık senin oturma hakkın yok! “E bundan sonra jübileni yapıp, tarihi bir peygamber olup ömrünün sonuna kadar emekli olup secde edersin.” tarzı yok! Ne var? Şimdi düş yola bakalım! İbrahim’i yola düşürdü Allah. Çulsuz, ayakkabısız –çünkü her şeyi yakılmış

bir İbrahim bu- eşi Sare'yi koluna aldı, yeğeni Lut'u beraberine aldı Şam'a gittiler -Bugünkü bildiğimiz Şam, yani Kudüs'ün bulunduğu mıntıka-. Allah-u Teâlâ: "mübarek beldele hicret etmesini emrettik" diyor. Orada ona nefes alacağı üç gün fırsat vermeden Mısır'a gitmesini emretti. Mısır kralının, firavunun karşısına dikti onu Allah-u Teâlâ. Oradan geri geldi, Şam'a geldi Hacer isimli bir hanımla daha evlendi. Sare'den çocuğu olmamıştı İbrahim aleyhisselam'ın. Hacer'den İsmail isimli bir oğlu oldu. Hacer ile Sare tartıştılar. Sare'nin çocuğu olmuyordu. Hacer'in çocuğu olunca -Hacer'i evlendiren de Sare'dir hal bu ki, yani evlen bununla, senin karın olsun, ben de rahat edeyim diye düşündü. Çocuğu olunca - kadınlığı kaynadı bu sefer. Çocuklu kumaya tahammül edemedi. Bunu insan geçmez, kuş geçmez bir yere götüreceksin dedi. Halbuki planı yapan Allah, zavallı Sare sadece rolünü oynadı. Nereye götüreyim dedi. Aylarca yürüyerek gelemeyeceğin yere götür dedi. Sırf kumasını görmemek için. Sare imansız bir kadın değil (haşa). Şu yanma mucizesini gözleriyle gören kadın. Yeryüzünün üç Mümininden biri. Ama kadın! Kadın! "Bunu görmeyeceğim." Dedi. "Öbür şehre gitsin". "Olmaz" dedi. Kervan geçmez, bitki bitmez bir yere götüreceksin, orada ölüp gidecek dedi. "Çocuğuyla orada ölecek" dedi. İbrahim aleyhisselam'da anladı ki bu iş, bu Sare'nin işi değil Sare'yi biri konuşturuyor. Aldı hanımını ta Şam'dan -harita üzerinden düşünün şimdi- Mekke'ye getirdi. Cidde havaalanında inip, havaalanından otobüslerle Mekke'ye getirmedi tabi. Bunun üzerinden kardeşler beş bin seneye yakın zaman geçmiş bir şeyi anlatıyoruz. Mekke'nin yerinde Kâbe yok, bir şey yok! Ot yok, in geçmez, cin geçmez bir yer. İki vadinin ortasında susuz bir yer. Bir keçiyi oymuşlar, keçinin içini boşaltmışlar, keçinin dersinden kova yapmışlar, o kovaya su doldurmuşlar. Başka bir keçinin derisine de erzak doldurmuşlar. İşte bu erzakla İbrahim aleyhisselam, hanımı Hacer ve oğlu İsmail -üç günlük çocuk, beş günlük, ne kadarsa, küçük bir çocuk- üçü geldiler Mekke'ye.

Şimdi Kardeşler

Ateşten kurtuldu tam emekli oluyordu, emekli müftü olacaktı mesela ne güzel insanlar gelip fetva soracakları! Olmadı! Hicret! Irak ile Şam arası yani İbrahim aleyhisselamın imtihan olduğu iki bölgenin arası on beş kilometre yer değil kardeşler. Emekliliğine üç gün kala hicret geldi, bir emeklilik müddeti daha çıktı. Bir hicret daha geri geldi. Emekli hacı amca işte, tam çocuğu oldu çok yaşlıyken çocuğu oldu, çok çok yaşlıyken çocuğu oldu. Lakin Allah bir kere yükseltmek istiyor. Bir kere İbrahim'i ulu'l azm yapmak istiyor. Kolay değil Muhammed'in dedesi olmak aleyhisselatü vesselam. Bu bedeli ödeyeceksin. Şimdi insanlık; hem böyle müthiş zevk-ü sefa içerisinde, mobilyaların içinde, zevk-ü sefa da yaşayacaksın hem neslin mücahitler, hafızlar, âlimler, şehitler olarak devam edecek! Doğurduğun makine gibi hafız olacak! O hafız olunca geriden gelen hafız olacak, o âlimliğe yükselecek! Ara sırada torunlarından bir kaçı da şehit olacak! Sen de onun haberiyle tebrikler, Allah mübarek etsinler filan... Böyle değil bu işler kardeşler. Hiç böyle olmadı Kur'an'ın anlattıklarında. Bu masalları biz yazdık, biz yazdık. Allah'ın yazdıkları böyle değil. Getirdi Hacer ile oğlu İsmail'i küçücük yavruyu **غَيْرِ ذِي زَرْعٍ** "Bir ot bitmeyen yerd Mekke" Allah diyor, o zaman. Tek bir ot yok Mekke'de. Sadece bir poşet işte... Salam!, Sucuk! bir şeyler, Erzincan peynirleri! filan bir poşet. Ta Şam'dan getirdikleri erzak... Ve bunlar bir devenin üzerinde geliyorlar. Kaç ton eşya getirdiler.

غَيْرِ ذِي زَرْعٍ Tek bir otun bitmediği, bir bardak suyun çıkmadığı bir yere getirdi oğlunu ve oğlu dediği de askerlik oğlu değil, henüz kundaktan yeni çıkmış çocuğunu getirdi koydu. **غَيْرِ ذِي زَرْعٍ**

Ot bitmemiş yere getirdi koydu. Hanımı Hacer dedi ki –o arada da gidiyor. Yani yerleştirdi onları, otele yerleştirdi! Resepsiyondan teslim etti! Poşetlerini, bavullarını koydu, gidiyor.- “Nereye gidiyorsun İbrahim?” dedi Hacer. –Hadis-i şeriften öğreniyoruz.- “Geri dönüyorum ben” dedi. Sare tembih etmişti ya “bunu kuş uçmaz bir yere götür, gözüm görmesin”. Zavallı Sare bilseydi sonra Muhammed’in soyu onun soyundan gelecekti bu oyuna düşey miydi Sare? Çünkü Sare’nin de sonra oğlu oldu, İshak –daha sonra Sare’yi de ödüllendirdi Allah- ta yaşlı buruşmuş bir kadın olduktan sonra, Allah ona da İshak’ı verdi. İshak’tan Yakup’u torunu olarak gösterdi. Ama onun soyundan Yahudiler geldi. Sürgün ettiği Hacer’in soyundan Muhammed aleyhissalam geldi. Ama her ikisinde de Allah İbrahim'in duasını kabul etti. Peygamber yağdı soyundan. On binlerce peygamber İbrahim aleyhissalam'ın soyundan geldi.

Milet-i İbrahim'deniz Elhamdülillah

Şimdi Hacer dedi ki “İbrahim nereye gidiyorsun” dedi. “Ben geri gidiyorum” dedi. Yani arka sokağa gider gibi geri gidiyorum diyor. Altı ay yol gidecek, Şam’a gidecek geri şimdi. “Peki, bizi kime bıraktın?” dedi. Bilmiyor, kime bıraktığını da bilmiyor, neresi burası, onu da bilmiyor. Resepsiyona! teslim etmiş gidiyor. Döndü Hacer dedi ki “İbrahim, sana Rabbin mi dedi bizi buraya getir diye?” Dedi ki “Evet, bana rabbim emretti sizi buraya getirmeyi”. “O zaman bize bir şey olmaz, git sen” dedi. Kolay değil, sen İsmail diye bir çocuk doğuracaksın, o İsmail Mekke’yi şehir haline getirecek, sonra insanlar ancak kura ile ömürlerinde bir defa İsmail’in kurduğu şehirde tavaf etmeye gidebilecekler! Senin kurduğun şehirde her gün milyonlarca ezan okunacak, milyonlarca Mü’min secdeye kapanacak Kâbe’yi tavaf edecek! Ve senin o şehri kurduğunu Allah Kur’an’ında yazmış olacak! **Kolay değil! Muhakkak senin ananın ateşte yanmaz bir adamın karısı olması, onun da Allah dediyse bana bir şey olmaz diyen bir kadın olması gerekiyor. İsmailik standartları bu!** Bir defa anan seni doğururken bu vasıfta bir kadın olmalı. Ananın kocası bu vasıfta yanmaz bir adam olmalı ki, sen şirkin üzerine fırtınalar estiren, yeryüzünde tevhide ayakta tutan, secdenin, namazın kıblegâhı olan Mekke’nin banisi(kurucu) İsmail olabilesin.

İsmail’in burada bırakılmasıyla beraber Allah Teâlâ Mekke’nin de temellerini atmış oldu. İbrahim aleyhissalam geri döndü. Ama kardeşler İbrahim aleyhissalam ‘ın mücadelesi bitmedi. Yine gitti Nemrut’la karşılaştı. Yine şirk İbrahim aleyhissalam ‘ın karşısına çıktı. Ama İbrahim aleyhissalam asla hayatında o ateşe atıldığı günkü kaliteyi aşağıya çekmedi. Bunun için kitabımız Kur’an İbrahim’in milleti diyor. İbrahim’in milleti! Hepimiz İbrahim’in milletindeniz. Hangi millettensin? Türk, Laz, Kürt, Arap... Bunlar çok yerel, yöresel şeyler. Sil bunları. Bunlar senin ananın babanın seni doğururken bulunduğu mıntıkanın adı. Evrensel milletimiz, ebedi milletimiz, kökleri binlerce gerisinden gelen ateşte yanıp, altın gibi süzölmüş babamızdan gelen milletimiz İbrahim millettir! Bunun için hangi milletten olduğumuzu, İbrahim’in milletinden olduğumuzu unutmayalım diye, eğer iki rekât namaz kılacaksan, selam vermeden önce Allah sana önce millet-i İbrahim’e bir selam vermeni emrediyor. **“İbrahim’e selam benden ya Rabbi” diyorsun, ‘esselamu aleykum ve rahmetullah’ deyip namazdan**

çıkıyorsun. Salli-barik okumadan Muhammed aleyhisselam'a ve ateşlerin yakmadığı İbrahim'e selam göndermeden, dua etmeden namaz kılmak var mı? Hangi Mü'min iki rekât namaz kıldı da İbrahim'in milletinden olduğunu perçinlemeden gitti? Elhamdulillah. Biz ateşlerin yakmadığı İbrahim'in milletindeniz. Nedir o millet? Allah'a iman eden ve bu imanın karşılığı mancınıkla ateşe atılmaksa ona razı olan milletin evlatlarıyız Elhamdulillah. Ondan sonra analarımızın, babalarımızın bizi doğururken buldukları mıntika bizim yöresel, yerel milletimizdir. Ama asıl ruhumuz İbrahim'in milletindedir. Elhamdulillah.

Bu gün, ateşin yakmadığı İbrahim olabilmek...

Kardeşler,

Milleti İbrahim'den olmak, İbrahim'in kalitesinde Allah'a iman etmek elbette bir bedel istiyor. Nedir bu bedel biliyor musun? Belki İbrahim'in yanacağı, Nemrut'un tutuşturduğu ateş şu an müze meydanıdır, belki üzerinde havuzlar yapılmış, hiçbir defa daha ateş yanmayacak hale gelmiş olabilir. Ama o ateşi tutuşturan, o ateş projesini çizen İblisin ateşleri ebediyen devam ediyor. **Yalan, kul hakkı, yetim hakkı, hırsızlık, sahtekârlık, ikiyüzlülük, dalkavukluk, ne kadar adi vasıflar varsa, hepsinin adeta simgeleştiği meslek olan siyasetin içinde bulunup ta, senelerce siyaset yaptığın halde, haram yemeyen, şirke kaymayan, kılık kıyafetiyle Mümin heybetini koruyan, vakarını koruyan İbrahim gibidir, ateşte yanmayandır!**

Çünkü İblisin orada İbrahim aleyhisselam'ı yaktırmak için tutuşturduğu ateş şimdi siyaset olmuştur, nesilleri ve bütün insanlığı yakmaya çalışıyordu. Ülkeleri istila etme, insanlığın nesli ile oynama, insanlığın kalitesini düşürme mücadelesi o içiyle dışıyla siyaset meydanında yapılıyorsa eğer, o meydanda bulunduğu halde imanından taviz vermeyen, Allah'tan korkan, yıllarca siyaset de imzası, bir türlü paranın harcadığı bir birimin imzası olduğu halde, çocuklarına bir kuruş şüpheli şey –haram değil, bir kuruş şüpheli şey yedirmeyen Mümin, ateşe atıldığı halde yanmayan İbrahim'in milletinden Mümindir.

Nasıl İbrahim'e bu ateş mi, kırdığın putlardan özür dilemek mi, dendiğinde ateşi tercih ettiyse karşısına "ya tesettürün-ya iffetin, ya da diplomam" dendiğinde "tesettür Allah'ın emridir, onu tercih ederim ben, tesettürümden taviz vermem" diyen gencecik kız, o Meryem mantıklı kız, o İbrahim'dir. Bütün arkadaşları "sen bu zekânla çoktan doktor olmuştun, bilgisayar mühendisi olmuştun, kendini yaktın kız, ne yapıyorsun, evde kalırsın, seni kabul etmezler, sana hep işçiler gelir koca olmak isterler" dendiği halde, "bana Rabbimin cenneti yeter, ben Allah'ın dininden taviz vererek diploma alamam, meslek sahibi olamam" diyen, o şeytanın tutuşturduğu ve gencecik kızlarımızı helak etmek için tutuşturduğu o büyük ateşin içine girdiği halde yanmayan iffetli, namuslu, ahlaklı kızlar Millet- i İbrahim'dendirler.

Şeytan Nemrut'un eliyle tutuşturduğu o ateşte, o sobada İbrahim'i yakamamıştı. Çünkü Allah ateşe "İbrahim'i yakmayacaksın" demişti. İşte şimdi bir iffetli kadın, iffetli genç kız, henüz akil balığ olmadığı halde tesettürüne sahip olan bu kız, elinden belki de her gün servetler geçtiği halde bu insanların malıdır, toplumun malıdır diye harama bulaşmayan, yalan konuşmayan o siyasetçi kardeşimiz, o siyasetçi Mümin; onlar Allah'ın Şeriat'ına, dinine sahip çıktıkları için, Allah'ın ateşlerden koruduğu kimselerdir. Onları da ateş yakmıyor demektir.

Kardeşler,

Hocaların bile, okumuş yazmışların bile “aslında, yani İslam’da da laikliğin bir çeşidi vardır!?! İslam bu kadar uzak bir din değil!?” diye kompleks duydukları için küfürden, şirkten eziklik hissettikleri için, okumuş yazmış Müslümanların zekatlarıyla, akademik unvan almış adamlar bile, laikliği, filan beşeri sistemi, Müslümanların içine fitne olarak sokma havalarına girdikleri halde “yoktur Allah’ın Şeriatından başka, Yoktur İslam’ın dengi ve bir benzeri. İslam sadece İslam’dır. Ömer’in, Ebubekir’in, Osman’ın, Ali’nin yaşattığı İslam, İslam’dır. Onun dışında beşerin müdahale ettiği sistem İslam olamaz. İçine laiklik karışmış sistemin adı İslam değildir.” Diye direten, ama ilkokul diploması bile olmayan, belki de Kur’an’ı Kerim’i bile yüzünden okuyamayan, sadece televizyonlarda, internet sayfalarında, fitne çıkaran âlim kılıkçıların, İslam’a muasır şekillerden bir şekli bulandırmak isteyen fitnecilerin fitnelerine kapılmayan, Ebu Hanife’den duyduğu iman mantığını veya Allah dostlarından öğrendiğini iman olarak perçinleyip ondan tavize yanaşmayan, şu laiklik fitnesinde yanmayan, İbrahim’in soyundandır. O millet-i İbrahim’ dendir.

Neredeyse “Kur’an’daki bu ayetler olmasa daha iyi olmaz mıydı” diyecek haline geline bir zamanda “Ne dediyse Allah, haktır. Eğer ikinci, üçüncü, dördüncü kadını erkeğe Allah helal etmiştir diyorsa Kur’an ki, dedi, helaldir. Benim gönlüm istemiyor ama evlenirse kocam ne derim, Allah böyle izin vermiş, vardır bir bildiği, vardır hikmeti diyen kadın, o iffet abidesi, yüreği yandığı halde, içi cız ettiği halde, sırf Allah onu karşısına diktiği için, Allah onu bununla imtihan ettiğini bildiği için “helalse ben ne karışırım.” Diyebildiği zaman o, o Sare’dir. O, “Allah ise eğer emreden, bize bir şey olmaz” diyen Hacer’dir. O ateşte kırk gün kalıp yanmayan, secdeli haliyle ateşten görüntü veren İbrahim’in milletinden kadındır. O İbrahim’dir.

Kimsenin sözünde durmadığı yalanın en ucuz meslek olduğu bir zamanda üç dediyse iki, iki dediyse altı yapmakta sakınca görmediği bir zamanda, tüccarın sahtekârlıkla eş değer hale geldiği bir zamanda, kimsenin poşetinin içindekinin güven vermediği bir zamanda, dostunun da düşmanının da, komşularının da, çoluk çocuğunun da “Güvenli adamdır. Güvenli adamdır, buna git aldatmaz seni” deyip, şu şu Muhammed-ul Emin’in ümmetinden, güvenli Muhammed’in ümmetinden olduğu için yalan konuşmayan, hile yapmayan, karşısındaki sağlık bakanlığından, belediyeden gelmiş denetleyici bir amir de olsa, beş yaşında çikolata isteyen bir çocuk da olsa, ona aynı tüccar zihniyeti ile aynı güvenle muamele eden, insana göre değil Allah korkusuna göre hareket eden bakkal, manav, nalbur, tüccar, esnaf... Şu Allah’tan korkuyu belediyeden, sağlık bakanlığından, ticaret bakanlığından çok daha yukarıda tutup “Allah beni görüyor ya! kanun denetlemese bile burada bir amir, kanun maddesi bulunmasa bile, değil mi Allah böyle emrediyor” deyip, Allah’a imanını parasına yansıtan, sattığı malda sanki karşısındaki alıcı Allah’mış gibi, Allah’a satıyormuş gibi ürpererek, kul hakkına harama, helale dikkat ederek, besmeleli dükkân açan adam var ya... Şu ticaretin sahtekârlık olduğu kimsenin oğluna verdiği borcu bile alamadığı bir zamanda, verdiği randevuyu, ödeme saatini, dakikayla bile geciktirmeyen ticaret erbabı, sanayici, bu pazarlamacı, adı ne olursa olsun parayla, ticaretle meşgul olup da Allah korkusunu ticaretine yansıtan, Millet-i İbrahim’ dendir. Bu sahtekârlık, bu aldatma ateşleri onu yakmamıştır. O

kıyamet günü Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in vaat ettiği gibi Sıddıklarla, şehitlerle beraber hoşrolmaya adaydır. Çünkü İbrahim'i ateşe attığında, şeytan Nemrut'u ona alet ettirdiğinde kullandığı malzeme bu gün ticaret olmuştur artık. Bu gün şeytan alışveriş merkezlerinin önünde kuruyor bu fırtınaları. Odunlarını şimdi alışveriş merkezlerinin önünden toplattırıyor. Artık ticaretin tuşla yapıldığı bir zamanda biz "Nemrut'un ateşi nerede?" diye aramamıza gerek yok. Her bakkalda, her manavda, her alışveriş merkezinin önünde bu büyük alevler yükselmektedir. Orada yanmayan, o ateşlerin önünde yanmayan Millet-i İbrahim'dendir.

Çünkü İbrahim ne demek "Allah'a şirkten, karşı duruştan, isyandan uzak kalmak..." Karşına dikilen baba bile olsa, toplum bile olsa, senin hakkında aylarca odun toplayıp ateş yakan bir devlet otoritesi bile olsa, Allah'ın yanında kalmak, imandan taviz vermemek" İbrahim demektir. Hicret etmeye hazır olmak, doğduğun büyüdüğün toprakları Allah rızası için terk etmeye hazır olmak ve gerekiyorsa seneler sonra sana çocuk getiren biricik, gencecik hanımını ve kundaktan yeni çıkmış çocuğunu bile eğer Allah dediyse aç, susuz bir yere götürüp bırakmaya razı olmak –Kur'an kursuna filan değil o çok zor, o çok zor- On iki yaşında çocuk Kur'an kursuna götürülür mü!? Ne yiyecek orada, hijyenik mi şartlar, aşçı temizlik yapıyor mu? Onlar zor!... Ot bitmemiş Mekke'ye götüreceksin, ot bitmemiş Mekke'ye... Bu standardı kim hangi asırda yakaladıysa, o Millet-i İbrahim'dendir. Bunun için, Millet-i İbrahim'den olduğu için, bu millet tek bir millet olduğu için, ta İbrahim aleyhisselam'dan beri her secde eden, her namaz kılan, kıldığı namazdan sonra selam verip namazdan çıkmadan önce büyük İbrahim Milleti'ni selamlayıp "Ey Allah'ım benim peygamberim Muhammed aleyhisselama salat et, selam et. Şu senin önünde secde ettiğim seninle bağlantılı olduğum şu anda ulvi bir makamdayım ben. Secdeler yaptım, rükûlar yaptım. Rabbimin huzurundan dünya hayatına geçiyorum, günlük hayata geçiyorum, selam verip çıkacağım. Bir dakika... Ey Rabbim! Bu kutlu büyük milletin en büyüğü olan Muhammed aleyhisselama selam benden ve sonra bu milletin kurucusu, Millet-i İbrahim'in başı olan, peygamberimin dedesi İbrahim'e selam benden" deyip namazdan böyle çıkıyorsun.

Her gün, her gün defalarca İbrahim milletinden olmayı perçinliyoruz biz. Bunu ticarete, sokaklarda, siyasette delik deşik hale getiremeyiz. Bunun için millet-i İbrahim'den olmak bir kalitedir, bir simgedir. İnşallah kıyamete kadar yeryüzünde tek bir kimse, üç kişi ile başladı İbrahim milleti, bu yürüyüş... İbrahim, karısı Sare, yeğeni Lut ile başladı. Bir gün üç kişi kalsa bile, İbrahim milleti devam edecek. Allah'tan olmanın bedelini ödemeye, Allah'ı sevmenin bedelini ödemeye hazır olan millet ebediyen devam edecek. **Biz namazlarda bu katılımımıza söz verdiğimiz gibi, hayatımızda da İnşallah söz vermeye devam edeceğiz.**

Velhamdulillahirabbilalemin.

Kaynaklar:

1-İbrahim suresi 37. Ayet

